

Főtitkár – pecabottal

Interjú Dr. Szabó Imrével, az SZTE főtitkárával, a Magyar Horgászszövetség elnökével

– *Honnan jött az ötlet, hogy ezt a versenyt megszervezzék?*

– A verseny ötlete az nem tőlem származik, én csak annyiban tudtam generálni ezt az ügyet, hogy mint az országos horgászszövetség elnöke, nagyon sok versenyen vettem részt az utóbbi időben és szóltam az olyan – itteni – nagy horgászoknak, mint az Imreh Szabolcs, aki mondta, hogy a Jancsák Csabával már régóta fontolgatják egy ilyen nagyobb volumenű versenynek a megrendezését. A gondolat testet öltött, és ennek lett ez a mostani bajnokság az eredménye, ami remélem hagyománnyá válik.

– *A versenyen csak úgynevezett amatőrök vettek részt, vagy profik is elindultak?*

– Én azt mondanám inkább amatőrök vettek részt, hála Istennek, mert nagyon jól éreztük magunkat, hiszen egyformán voltunk ügyetlenek, de egyébként profik is voltak, a már említett Imreh Szabolcs, vagy például a verseny egyik bírója a szintén válogatott Molnár Emese, és kijött a versenyre megnézni – de nem indulhatott – az Erdei Attila, aki nemrég a világbajnokságon II. helyezést ért el.

– *Színvonalában hogyan értékeli a megmérettetést?*

– A verseny színvonala rendkívül magas volt, ami természetesen nem abban mérhető le, hogy mennyi halat fogtunk. Hiszen az csak kis részben múlik rajtunk. Mi mindig rendkívül felkészültek vagyunk, és nagyon tudjuk ezt a sportot művelni, de a halak néha nem társak. Most ez következett be.

– *Hogy-hogy a halak nem társak? Mennyivel mérhető objektív mércével ez a sport?*

– Azért szoktak több órás versenyeket rendezni, mert ennyi idő alatt általában kijön a hozzáértés és a tudás. Tehát nem véletlen, hogy az én hatalmas

tudásommal 54 dekát fogtam, míg az Imre Szabolcs három és fél kilót. Ő profi, én egy jó amatőr vagyok.

– *A kifogott halaknak mi lesz a sorsa? Mindenki hazaviszi, ami fogott?*

– Sportszerűen visszadobjuk. Ha több lett volna, és nagyobb, nem biztos, hogy ennyire sportszerűek lettünk volna.

Dr. Szabó Imre (balra) a csúcson

– *Mekkora tisztelete van hazánkban a horgászatnak?*

– Nagyon sok fiatal jár horgászni, sokkal több mint, amiről én valaha gondoltam volna, és országos viszonylatban meg elég, ha csak azt mondom, hogy a MOHOSZ-nak kb. háromszáz-harminc-háromszáznegyvenezer tagja van. Nincs Magyarországon olyan párt, vagy civil szerveződés, amely ezt a létszámot tudná produkálni, egyedül a magyar autókлуб mondható komoly versenytársnak a kb. háromszáz ezres létszámával.

– *Ön mennyit szokott horgászni szabadidejében?*

– Valamikor tíz évvel ezelőtt még viszonylag gyakran horgásztam, mióta viszont szervezem, egyre kevesebbet. Tehát az idén most vagyok harmad-

szor vízparton bottal a kezemben egyébként személyemnél, tisztémnél fogva járok a versenyekre tárgyalni, de horgászni egyre kevesebbet van időm. Majd egyszer, ha már nem leszek elnök. Hogy mennyire nyugtatja meg az embert, mert hogy ez egy csendes örülteknek való sport? Mindig is azt mondtam, hogy a horgászat, a világ legizgalmasabb elfoglaltsága, és nem abból áll, hogy kimegyek a vízpartra, leülök, kezembe fogok egy suhángot és üldögélek ott.

– *Főtitkár Úr! Elmesélné melyik volt a legemlékezetesebb horgászélménye?*

– A legnagyobb hal az volt, amit nem fogtam meg, csak meséltem róla. Amit ténylegesen a vízpartra segítettem az egy hat és fél kilós süllő. A legemlékezetesebb horgászélményem meg az volt, mikor az atkai holtágon, február közepe táján a cimborám beleesett a jéghideg vízbe. Kimenekítettem, autóval hazavittem, – természetesen fűtöttem a kocsi benn mindvégig, – én rajtam ötréteg ruha volt, ő „egy szál gatyában” ült, másnap nekem volt tüdőgyulladásom, ő meg vidáman elment dolgozni.

– *Tényleg, miért kezdett el horgászni?*

– Mielőtt nem horgásztam, teniszezni jártam. A Juhász Árpád cimborám viszont horgászni járt, és egyszer megbeszéltük, hogy én elviszem őt teniszezni, ő pedig elvisz engem horgászni. Nem tudta elképzelni, hogy az én személyiségjegyeim mellett hogy tudok a vízpartra ülni, hiszen arra gondolt, hogyha tíz perc után, bemegyek a vízbe és megpofozom a halat, hogy serkentsem egy kis kapásra már. Nagyon elcsodálkoztam, hogy én ott elüldögéltem és elkezdtem horgászni járni, én pedig azon csodálkoztam, hogy ő meg abbahagyta a horgászatot és teniszezni kezdett. Cseréltünk.

Pál Imre